

ΚΛΑΙΡΗ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

GLOBUS

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΠΑΤΣΙΟΥΛΑΣ
ΕΚΔΟΤΗΣ

GLOBUS

Απαγορεύεται η μερική ή ολική αναδημοσίευση ή αναμετάδοση ή διασκευή και αναπαραγωγή με οποιονδήποτε τρόπο, ηλεκτρονικό, μηχανικό, φωτοτυπικό ή ηχογραφικό του παρόντος έργου ή μέρος αυτού, χωρίς την ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗ έγγραφη άδεια του ΕΚΔΟΤΗ και της ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ. Νόμος 2121/1993 και Κανόνες Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα και στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

«Globus»

© Εκδόσεις Ν. & Σ. Μπατσιούλας Ο.Ε. - Αθήνα 2011

© Κλαίρη Θεοδώρου

e-book

Εκδόσεις Ν. & Σ. Μπατσιούλας

Αθήνα: Πανόρμου 83, 115 24

τ: 2103315186, f: 2103315134

Θήβα: Πελοπίδου 5, 32200

τ: 2262100975, f: 2262027275

e-mail: info@batsioulas.gr

url: www.batsioulas.gr

ISBN: 978-960-6813-68-9

ΑΘΗΝΑ 2011

ΚΛΑΙΡΗ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

GLOBUS

Στην ελπίδα πως οι δεύτερες
ευκαιρίες αργούν τόσο,
μόνο και μόνο για να επαληθευτούν
με τον καλύτερο τρόπο.

*«Μόνο όσοι διακινδυνεύουν να πάνε πολύ μακριά,
μπορούν να μάθουν πόσο μακριά μπορεί κανείς να πάει»*
Τ.Σ. Έλιοτ

*«Όλα έρχονται στην ώρα τους για όποιον
ξέρει να περιμένει...»*
Λέων Τολστόι, *Πόλεμος και Ειρήνη*

Αθήνα (1)

Αύριο κλείνω τα τριάντα. Και η αλήθεια είναι πως όλα έχουν έρθει διαφορετικά από το πώς τα φανταζόμουν. Τίποτα δεν έγινε όπως περίμενα, καμία σχέση δεν έχει η ζωή μου σήμερα με αυτό που ονειρευόμουν μικρή.

Κατ' αρχάς, σαν παιδί, τα τριάντα φάνταζαν στα μάτια μου ως μια ηλικία εξωπραγματική, κάτι που απείχε από μένα έτη φωτός. Θυμάμαι στα δεκατέσσερα, να συζητώ στο προαύλιο του σχολείου με την καλύτερη μου φίλη και να σχολιάζουμε με, ασυνήθιστη ακόμα και για τα παιδικά δεδομένα, κακία και σκληρότητα την αδερφή της που ενώ είχε κλείσει ήδη τα είκοσι τέσσερα, δεν είχε ακόμα παντρευτεί, δεν είχε αποκτήσει δικά της παιδιά, δεν είχε καταφέρει τίποτα αξιοσημείωτο στη ζωή της, αφού στα μάτια μας η δημιουργία οικογένειας αποτελούσε μονόδρομο. Θεωρούσαμε λοιπόν την κοπέλα που δεν είχε ούτε καν σχέση, αποτυχημένη. Στα δικά μας μάτια η ύπαρξη της είχε στην ουσία ήδη κλείσει τον κύκλο της.

“Κρίμα!” λέγαμε και κουνούσαμε το κεφάλι μας με νόημα, όπως είχαμε δει πάμπολλες φορές τις γιαγιάδες μας να κάνουν. Και όταν εκείνη εντέλει στα είκοσι οχτώ της χρόνια γνώρισε το Βαγγέλη και ύστερα από κάποιους μήνες τον παντρεύτηκε, είχαμε καταλήξει κι εγώ και η φιλενάδα μου στο ίδιο ακριβώς συμπέρασμα.

“Σίγουρα κάποιο κουσούρι θα είχε ο λεγάμενος!” Γιατί σύμφωνα πάντα με τη δική μας κοσμοθεωρία ο Βαγγέλης έπαιρνε πλέον σκάρτο πράγμα, γουρούνι στο σακί! Ήταν όμως και αλλιώςτικός θαρρείς ο χρόνος τότε. Οι μέ-

ρες φάνταζαν μήνες, οι χρονιές του σχολείου ήταν αιώνες και η πολυπόθητη ημέρα που θα ενηλικιώνόμασταν κλείνοντας τα δεκαοχτώ μας χρόνια και θα αποκοτούσαμε επιτέλους την ελευθερία μας, έμοιαζε με άπιαστο όνειρο.

Και να τώρα, παραμονή των γενεθλίων των τριάντα, που κατά κάποιο τρόπο σηματοδοτούν το τέλος της νεότητας καθώς και την ένταξη σε μια νέα εποχή και σε διαφορετική τάξη πραγμάτων, εγώ κάθομαι μόνη μου σ' ένα διαμερισμάκι κλουβί, στο κέντρο μιας πόλης που καθημερινά σου πίνει το αίμα. Ναι, ζω στην Αθήνα. Εκεί όπου από παιδί ονειρευόμουν να βρεθώ στο κέντρο των εξελίξεων, στο κέντρο του κόσμου για μένα. Τι χαζά όνειρα που κάνουν τα παιδιά!

Μεγάλωσα στη Χίο, σ' ένα από τα ομορφότερα νησιά της Ελλάδας. Το σπίτι μου βρισκόταν στην άκρη της πόλης και μπροστά στη γεμάτη γιασεμιά και βουκαμβίλιες όλων των χρωμάτων αυλή του, ξεχυνόταν το απέραντο γαλάζιο του Αιγαίου. Τα καλοκαίρια, τα τζιτζίκια έστηναν ολάκερες συναυλίες για χάρη μας, ενώ το χειμώνα ο ήχος από τα αγριεμένα κύματα νανούριζε τις ψυχές μας και ενέτεινε την αίσθηση ασφάλειας και εφορίας που μας προσέφεραν τα κάτασπρα σεντόνια που μοσχομυρίζανε και οι μαλακές κουβερτούλες της μαμάς μου. Η μοναδική σκέψη που στροβιλιζόταν όμως στο μυαλό μου καθημερινά όσο μεγάλωνα και στη συνείδηση όλων των συνομηλίκων μου άλλωστε ήταν πώς θα ξεφύγουμε από την περιορισμένη και κολλημένη αυτή επαρχιώτικη κοινωνία, πώς θα βρεθούμε στην πρωτεύουσα με τις ατελείωτες δυνατότητες, τους χώρους διασκέδασης και την

πολυπόθητη ανωνυμία, που σου προσφέρει κατά συνέπεια και την ύψιστη ελευθερία.

Το εισιτήριο για μένα ήρθε με τη μορφή των σπουδών. Δεν ξεμύτισα από το σπίτι μου τα τελευταία δύο χρόνια του Λυκείου. Διάβαζα περισσότερο από οχτώ ώρες την ημέρα, συν οι ώρες του σχολείου και τα φροντιστήρια. Μαθητικά φλερτ, ραντεβουδάκια και βόλτες έμειναν για πάντα εγκλωβισμένα στη σφαίρα της φαντασίας. Όλοι λένε πως οι μαθητές της επαρχίας είναι καλύτεροι, πως έχουν αρχές και στόχους και γι' αυτό και πολύ υψηλότερα ποσοστά επιτυχίας στο πανεπιστήμιο. Εν μέρει έχουν δίκιο. Ξεχνούν όμως την κυρίαρχη κινητήρια δύναμη που τους ωθεί σε αυτές τις επιτυχίες. Την ανάγκη ν' ανοίξουν τα φτερά τους, να φύγουν μακριά, να ζήσουν το άγνωστο, να δραπετεύσουν από ένα κοινωνικό κατεστημένο που τους πνίγει.

Πέρασα από τους πρώτους στη Νομική Σχολή Αθηνών. Οι γονείς μου ακτινοβολούσαν από περηφάνια όταν έμαθαν τα νέα. Αγρότης ο πατέρας μου, χρόνια στις καλλιέργειες της ξακουστής μαστίχας. Περιπτερού η μητέρα μου, ριζωμένη στο ένα τετραγωνικό μέτρο του βασιλείου της καθημερινά δεν μπορούσαν να πιστέψουν ότι η μοναχοκόρη τους τα είχε καταφέρει, πως θα σπούδαζε και θα γινόταν κάτι σημαντικό στη ζωή της. Τίποτα όμως δεν μπορούσε να συγκριθεί με τη δική μου άγρια χαρά. Οι κόποι μου είχαν ανταμειφθεί και μάλιστα με τον καλύτερο δυνατό τρόπο.

Οι εγγραφές στη σχολή ξεκινούσαν πρώτη Σεπτέμβρη και τα μαθήματα θα άρχιζαν κατά τα φαινόμενα αρχές Οκτωβρίου. Παρόλα αυτά, χιλιοπαρακάλεσα τη μητέρα μου να πάμε πιο νωρίς στην Αθήνα να βρω σπίτι εγκαίρως, να προλάβω να εγκλιματιστώ βρε αδερφέ! Παρά

την κρυφή της επιθυμία να με κρατήσει κοντά της όσο περισσότερο γινόταν και το γεγονός ότι θα έκλεινε το περιπτεράκι της μέσα στο Δεκαπενταύγουστο την πιο τουριστική εποχή του νησιού, σωστή οικονομική καταστροφή δηλαδή, εκείνη δέχτηκε. Ανήμερα της Παναγίας ξεκινήσαμε για το μεγάλο ταξίδι, φορτωμένες λες και φεύγαμε για πάντα από το νησί. Και η αλήθεια είναι πως εγώ έτσι ακριβώς ένιωθα. Εντάξει, δεν λέω, θα γύρναγα πού και πού για διακοπές και για να δω τους γονείς μου, ποτέ όμως δεν θα ξαναζούσα εκεί. Η Αθήνα με περίμενε με ανοιχτές αγκάλες και εγώ θα έκανα τα πάντα για να διώξω κάθε ίχνος επαρχιώτικης νοοτροπίας και συμπεριφοράς από πάνω μου όσο το δυνατόν πιο γρήγορα.

Περάσαμε όλο το ταξίδι με το πλοίο σχεδόν αμίλητες, η καθεμιά βυθισμένη στις δικές της σκέψεις, στις προσωπικές της προσδοκίες, ελπίδες αλλά και ανησυχίες. Καρφωμένες σαν αγάλματα επί ώρες στα άβολα καθίσματα σηκώνομασταν μονάχα για τουαλέτα, αφού καμιά από τις δύο δεν είχε όρεξη ούτε καν για φαγητό. Ατελείωτο μας φαινόταν αυτό το ταξίδι. Όταν πιάσαμε λιμάνι και το καράβι έριξε άγκυρα, για μένα ξεκινούσε μια νέα ζωή για τη μάνα μου τελείωνε η ζωή που γνώριζε τόσα χρόνια. Το κοριτσάκι της έφευγε από το σπίτι και φυσικά για εκείνη ήμουν ακόμα μωρό. Και μάλιστα επρόκειτο να ζήσω στην Αθήνα, στην πόλη που η μητέρα μου αντιπαθούσε με όλο της το είναι. Βασικά φοβόταν. Από τη μία χαιρόταν για το λαμπρό μέλλον και τις απίθανες ευκαιρίες και δυνατότητες που θα είχε το παιδί της από την άλλη όμως ένιωθε εγκλωβισμένη και αβοήθητη μπροστά στη νέα αυτή πραγματικότητα. Μεγαλοποιούσε με το μυαλό της ιστορίες που της είχαν διηγηθεί διάφοροι καλοθελητές, σύμφωνα με τις οποίες η Αθήνα

ήταν βέβαια το θεριό που κατασπαράζει τα παιδιά του. Εξοργίζομαι όποτε τολμούσε να μου πει κάτι σχετικό, αγανακτούσα κάθε φορά που μου έλεγε ξανά και ξανά να προσέχω. Εκ των υστέρων δεν είχε και τόσο άδικο...

Τίποτα δεν θα μπορούσε να με έχει προετοιμάσει για τον κοσμοχαλασμό που επικρατούσε ξημερώματα ακόμα στο λιμάνι του Πειραιά, για το απίστευτο μποτιλιάρισμα, τον κόσμο, τις φωνές. Κοιτούσα γύρω μου σαν χαμένη, γιατί η αλήθεια είναι πως μέχρι τότε η αρχοντιά μου είχε φτάσει μονάχα μέχρι τις Οινούσσες και τη Μυτιλήνη όπου ζούσε η αδερφή του πατέρα μου. Είχα μείνει ακίνητη, κοιτώντας γύρω μου και ρουφώντας όσο περισσότερες εικόνες μπορούσα να αφομοιώσω. Η μητέρα μου ήταν αυτή που συνήλθε και αντέδρασε πρώτη. Με βούτηξε από το χέρι και με έχωσε βιαστικά στο πρώτο ταξί που είδε. Κατευθυνθήκαμε προς την Ομόνοια, όπου είχαμε κλείσει ένα ξενοδοχείο ακριβώς πάνω στην πλατεία, με τη λογική πως ήταν κοντά στη σχολή και πως η τιμή δεν ήταν απαγορευτική όπως στα ξενοδοχεία στο Σύνταγμα. Οι μεγάλοι δρόμοι, η βαριά ατμόσφαιρα εξαιτίας της ζέστης και του νέφους, τα τεράστια κτίρια και οι εντυπωσιακές βιτρίνες με κέρδισαν και με κατατρόμαξαν συγχρόνως. Ξαφνικά ένιωσα τα γόνατα μου να λυγίζουν, το θάρρος και την αυτοπεποίθηση μου να με εγκαταλείπουν. Ήμουν σαν ψάρι έξω από το νερό ή -ίσως ακόμα πιο ταιριαστή εντέλει και από την παρομοίωση αυτή να ήταν η πραγματικότητα- σαν χωριατοπούλα χαμένη στον κυκεώνα και στη βοή της πρωτεύουσας.

Δεν ξέρω ποια από τις δυο μας η μητέρα μου ή εγώ, σοκαρίστηκε περισσότερο από το ξενοδοχείο που είχαμε κλείσει σε μία πάροδο της πλατείας Ομονοίας. Της κόπηκε η λαλιά της κυρά-Αφροδίτης όταν κοίταξε την πρό-

σοψη του ετοιμόρροπου κτιρίου και η συνέχεια έμελλε να είναι πολύ χειρότερη. Μια αφόρητη μπόχα επιτέθηκε στα ρουθούνια μας αμέσως μόλις ανοίξαμε δειλά δειλά την εξώπορτα, ενώ το πρώτο πράγμα που αντικρίσαμε ήταν ένας νεαρός, αναισθητός σχεδόν στα σκαλιά, που από το πολύ το τρέμουλο άκουγες τα δόντια του να χτυπάνε. Κοιταχτήκαμε απελπισμένες, έτοιμες να το βάλουμε στα πόδια, όταν ξεπρόβαλε μπροστά μας ένας ξεδοντιάρης, καταϊδρωμένος, εξαιρετικά παχύσαρκος γέρος. Φορούσε μόνο μια ξεχειλωμένη φανέλα κι ένα σώβρακο που ίσως κάποτε να ήταν λευκά.

“Καλώς τα γκομενάκια! Με την ώρα θέλετε κούκλες μου τη φωλίτσα;” είπε κι ένα γλοιώδες χαμόγελο όλο νόημα σχηματίστηκε στο λιγδιασμένο πρόσωπο του. Ίσως, η εντελώς χαμένη έκφραση μας ή οι πέντε τεράστιες και παραφουσκωμένες βαλίτσες που κείτονταν σαν χοντρές γκρι φώκιες στα πόδια μας να τον έκαναν να συνειδητοποιήσει την γκάφα του και να αλλάξει τελικά τρόπο πλεύσης.

“Είσαστε οι κυρίες από τη Χίο, που έχουν κάνει κράτηση για δέκα μέρες, έτσι δεν είναι;” ρώτησε προσπαθώντας να πάρει το πιο επαγγελματικό του ύφος.

“Συγχωρήστε τα άνοστα αστεία μου! Σας περίμενα αργότερα, γι’ αυτό και με βλέπετε έτσι. Είναι αδύνατον όμως να φορέσει κανείς και τίποτα παραπάνω. Αυτή η αναθεματισμένη ζέστη φταίει για όλα!” Κοίταξε αμήχανα προς τα κάτω και το βλέμμα του προσγειώθηκε στο νεαρό που χαροπάλευε στα σκαλιά.

“Εξαφανίσου από εδώ! Πρεζάκια του κερατά!” είπε και τον κλότσησε δυνατά με το πόδι του. Ήθελα να διαμαρτυρηθώ, τα μάτια μου είχαν βουρκώσει. Ούτε σκύλο δεν θα άντεχα να αντιμετωπίσει κανείς έτσι πόσο μάλλον ένα ανθρώπινο πλάσμα, που προφανώς χρειαζόταν

άμεσα βοήθεια. Ήμουν όμως τόσο σοκαρισμένη που δεν μπορούσα ν' αρθρώσω λέξη.

“Ελάτε, περάστε! Σας έχω κρατήσει το καλύτερό μας δωμάτιο!” συνέχισε απευθυνόμενος τώρα σε μας και κοιτώντας μας μ' ένα γλοιώδες χαμόγελο.

Απάντησα καταφατικά μ' ένα νεύμα, γιατί η μητέρα μου όλη αυτή την ώρα θύμιζε την άτυχη γυναίκα του Λωτ. Σωστή στήλη άλατος είχε μείνει. Τη χάιδεψα καθησυχαστικά στους ώμους, προσπαθώντας να την ξαναφέρω στην πραγματικότητα και ζώστηκα τις δυο μεγαλύτερες βαλίτσες, αφού φυσικά δεν υπήρχε κανείς να μας βοηθήσει. Καθώς το ασανσέρ είχε να λειτουργήσει από την περίοδο του μεσοπολέμου, ανεβήκαμε αγκομαχώντας έως τον τέταρτο όροφο και βρεθήκαμε στη μέση του “καλύτερου δωματίου” του ξενοδοχείου μας.

“Σωστή σουίτα!” είπε χαμογελώντας στραβά ο ξενοδόχος την ώρα που μας παρέδιδε τα κλειδιά και αναρωτήθηκα ως πού μπορεί να φτάσει το θράσος ενός ανθρώπου.

Το δωμάτιο είχε ξεκολλημένες ταπετσαρίες που έχασκαν τρομαχτικά και το ταβάνι ήταν μαύρο από την υγρασία. Στη μέση υπήρχε ένα σιδερένιο ημίδιπλο κρεβάτι εκστρατείας, που το στρώμα του είχε λεκέδες όλων των ειδών και των χρωμάτων. Μια ξεχαρβαλωμένη ντουλάπα χωρίς πόρτες περίμενε να φιλοξενήσει τις αποσκευές μας, ενώ ένα πόστερ με μια γυμνόστηθη κοπέλα σε πρόστυχη πόζα κοσμούσε τον τοίχο. Μπάνιο δεν υπήρχε, μονάχα ένας ραγισμένος νεροχύτης με μια σκουριασμένη βρύση, από την οποία ξεπρόβαλε μια τεράστια κατσαρίδα όταν δοκίμασα να την ανοίξω.

“Μαμά, δεν είναι δυνατόν να μείνουμε εδώ!” δήλωσα ξέπνοη, νιώθοντας το κεφάλι μου να γυρνάει επικίνδυνα.

Σε δυο λεπτά ήμασταν και πάλι έξω στο δρόμο, έχο-

ντας κουτρουβαλήσει σχεδόν τις σκάλες. Ιδρωμένες και τλαιπωρημένες με το μεσημεριανό ήλιο να μας χτυπάει αλύπητα, στεκόμασταν σαν αγάλματα μπροστά από ένα μαγαζί που πουλούσε cd. Το κατάστημα βρισκόταν ακριβώς απέναντι από το αχούρι που είχαμε μόλις εγκαταλείψει και διαφήμιζε τηνπραμάτεια του παίζοντας ανελέητα, στη διαπασών Κατερίνα Στανίση από τα μεγάφωνα, που είχε φροντίσει να εγκαταστήσει παντού στο δρόμο. Το κεφάλι μου πονούσε και τα αυτιά μου βούιζαν επικίνδυνα.

“Ήταν πολύ καλή η τιμή και τόσο κεντρικά. Δεν ήξερα... Δεν μπορούσα να φανταστώ...” απολογήθηκε τραυλίζοντας σχεδόν η μητέρα μου, έτοιμη να βάλει τα κλάματα.

Τη λυπήθηκα! Την αγκάλιασα και της χαμογέλασα αισιόδοξα. Στην τελική βρισκόμεουν στην Αθήνα και αυτή ήταν μια αναποδιά που μετά από καιρό θα τη θυμόμουν και θα γελούσα. Άσε που ποτέ δεν είχα ξαναζηήσει τόσο σουρεαλιστικές καταστάσεις. Την ένιωσα να χαλαρώνει ανακουφισμένη στην αγκαλιά μου και να ξαναβρίσκει τις δυνάμεις της. Μπήκαμε στο τρένο και μετά από αρκετή προσπάθεια καταφέραμε να μπούμε στη λογική του, να καταλάβουμε το δρομολόγιο και να προσανατολιστούμε με τις λίγες γνώσεις που είχαμε. Αποβιβαστήκαμε στο Θησείο. Φάγαμε σ’ ένα μικρό συμπαθητικό ταβερνάκι με υπέροχο κήπο, γεμάτο νυχτολούλουδα και γιασεμιά και για πρώτη φορά ένιωσα μια μικρή νοσταλγία να ψιλοτσιμπάει την καρδιά μου. Δεν είχε κόσμο, ακόμα και οι τουρίστες είχαν εγκαταλείψει το καμίνι της πρωτεύουσας μέσα Αυγούστου και είχαν καταφύγει σε κάποιο νησί. Ίσως και στη Χίο μας, που ξαφνικά φάνταζε πολύ μακρινή. Η ταβερνιάρισσα, μια γεμάτη ιδιαίτερα πρόσχαρη και γλυκιά γυναίκα, μας κέρασε βύσσινο γλυκό του κουταλιού με γιαούρτι και ελληνικό καφέ στο μπρίκι, σω-

στό βάλσαμο. Και όταν την καλέσαμε να πει μαζί μας τον καφέ της, άκουσε με ενδιαφέρον τα παθήματά μας.

“Αχ, ζούγκλα έχει γίνει η Αθήνα!” μονολόγησε στεναχωρημένη. “Λοιπόν ακούστε, μόλις την προηγούμενη βδομάδα έφυγε φαντάρος ο γιος μου και το δώμα πάνω από το σπίτι μου έχει μείνει άδειο. Δεν είναι βέβαια τίποτα σπουδαίο, αλλά είναι καθαρό, περιποιημένο και οικονομικό. Αν συμφωνεί λοιπόν το κορίτσι μας μπορεί να μείνει όσο θέλει. Με το τρένο είναι δίπλα η νομική. Και εννοείται πως όποτε θέλει θα την περιμένει ζεστό, σπιτικό φαγητό.”

Η κυρά Κατίνα αποδείχτηκε ο από μηχανής θεός μας. Το δώμα ήταν μικρό αλλά πραγματικά υπέροχο. Από την καταπράσινη ταρατσούλα του έβλεπες την Ακρόπολη ενώ τα λευκά κουρτινάκια, τα σεντόνια που μοσχοβολούσαν και το μπάνιο που άστραφτε σε κέρδιζαν με την πρώτη ματιά. Συμφωνήσαμε αμέσως και μάλιστα δεν χρειάστηκε καν να ξαναγυρίσουμε στο φριχτό ξενοδοχείο να πάρουμε τα πράγματα μας. Η κυρά Κατίνα συνεννοήθηκε μ’ ένα φίλο της ταξιτζή να πάει να μας τα φέρει, ο οποίος -καλά να είναι ο άνθρωπος- κατάφερε άγνωστο με ποιον τρόπο να πάρει πίσω και τη μισή προκαταβολή που είχε στείλει ο πατέρας μου από τη Χίο.

Εκείνο το βράδυ κοιμήθηκα χαμογελώντας, αναπνέοντας λαίμαργα τη μυρωδιά του νυχτολούλουδου και απολαμβάνοντας το θόρυβο της πόλης. Ανυπομονούσα για όλα τα καλά και μαγικά πράγματα που επρόκειτο να έρθουν.

Ακόμα περιμένω!

Ξέχασα να σας πω. Με λένε Μαρίνα.

Μόσχα (1)

Αύριο κλείνω τα τριάντα. Καθισμένη στο κρεβάτι ενός νοσοκομείου, μαιευτηρίου στην ουσία, κάνω με τα μάτια κλειστά τον σιωπηλό απολογισμό μου. Διότι η κατάρα ή η ευλογία μου είναι πως από αυτά τα τριάντα χρόνια έχω ζήσει στην ουσία μονάχα τρεις εβδομάδες. Κατάρα, γιατί το σύντομο χρονικό αυτό διάστημα φωτός στοιχειώνει τη, στην καλύτερη περίπτωση, μέτρια και ανούσια ζωή μου. Ευλογία, γιατί έστω και για τόσο λίγο, ένιωσα τι πάει να πει ευτυχία, αγάπη, έρωτας, πληρότητα, τι σημαίνει να χαμογελάς στον ύπνο σου. Ίσως είμαι τυχερή, γιατί εντέλει βίωσα κάτι που ελάχιστοι άνθρωποι έχουν νιώσει, που οι περισσότεροι μέσα από το πρίσμα της συμβιβασμένης πραγματικότητας τους αγνοούν παντελώς. Από την άλλη πάντως το τίμημα είναι σίγουρα πολύ μεγάλο κι εγώ το πλήρωσα σε όλο του το μεγαλείο. Διότι όπως λένε, δεν μπορεί να σου λείπει κάτι που δεν έχεις νιώσει, δεν πονάς για κάτι που δεν έχεις χάσει.

Με λένε Όλγα και γεννήθηκα πριν από ακριβώς τριάντα χρόνια στον αστερισμό της Παρθένου. Με κάποιο περίεργο, μαγικό τρόπο θα έλεγε κανείς, γνώριζα από παιδί ότι ήμουν προορισμένη για το μεγάλο έρωτα, ότι σκοπός της ζωής μου ήταν να βρω αυτή τη μία και μοναδική αδερφή ψυχή, τον καρμικό μου σύντροφο, αυτόν που έμελλε να συμπληρώσει κάθε μου αδυναμία, να καταλαγιάσει κάθε αγωνία, να γεμίσει τον κάθε πόρο του σώματος και του μυαλού μου με χαρά.

Η αναζήτηση ξεκίνησε πολύ νωρίς. Σαν ανάμνηση από προηγούμενες ζωές, που δεν είχε καταφέρει να χαθεί, να σβηστεί παντελώς από τη μνήμη μου, η ανάγκη του εξαιρετικού αυτού συντρόφου με στοίχειωνε από τότε που θυμόμουν τον εαυτό μου. Δεν έζησα ποτέ φυσιολογική παιδική ηλικία, δεν με ενδιέφεραν παιχνίδια ή φίλίες, ήμουν μια ενήλικη γυναίκα, διψασμένη για έρωτα, εγκλωβισμένη όμως στο σώμα ενός μικρού παιδιού. Ίσως βέβαια η αίσθηση που απέπνεα στους άλλους να υπερίσχυε της εξωτερικής μου εικόνας γιατί τις πρώτες ερωτικές μου εμπειρίες τις απέκτησα στην ηλικία των δώδεκα, πριν καλά καλά βγάλω στήθος, πριν μου έρθει περίοδος και όλα αυτά ενώ σε καμιά περίπτωση δεν θα με χαρακτήριζε κανείς όμορφη ή έστω ελκυστική. Όπως όμως είναι γνωστό, αυτό που κυριαρχεί στο είναι σου αυτό παίρνεις κιόλας τελικά στη ζωή σου και εμένα δεν υπήρχε τίποτα άλλο που να με ενδιαφέρει πέρα από τον έρωτα. Έπρεπε να βρω το έτερον μου ήμισυ, ήξερα πως ζούσε κάπου εκεί έξω, πως σε κάποια άλλη πραγματικότητα, σ' ένα άλλο ίσως σύμπαν είχαμε υποσχεθεί ο ένας στον άλλον πως δεν θα ησυχάζαμε ποτέ μέχρι να ξαναενωθούμε.

Με μοναδικό γνώμονα τη λαχτάρα μου αυτή λοιπόν, όλα τα υπόλοιπα μπήκαν στο περιθώριο. Η οικογένειά μου, οι φίλοι, το σχολείο, οι σπουδές ήταν για μένα πράγματα κενά, μεταβατικά στάδια, σκαλοπάτια προς τον ιερό μου στόχο. Φυσικά και στον ερωτικό τομέα οι απογοητεύσεις και τα χτυπήματα ήταν πολλά. Κάθε φορά που γνώριζα κάποιον -και πιστέψτε με γνώρισα πολλούς- μια φωνούλα έλεγε μέσα μου βαθιά ότι ίσως είναι αυτός που ψάχνω. Και παρά τα αδιάσειστα στοιχεία, που τις περισσότερες φορές μου φανέρωναν από το πρώτο λεπτό ότι ουδέποτε θα μπορούσα να ταιριάξω

με το συγκεκριμένο τύπο, αρνιόμουν πάντα να εγκαταλείψω μέχρι να φτάσει η κατάσταση στο απροχώρητο. Επινοούσα αναρίθμητες δικαιολογίες, βασάνιζα και καταπίεζα τον εαυτό μου στο έπακρο, προκειμένου να αποδείξω ότι το “για πάντα” που ξεστόμιζα αμέσως, αυτή τη φορά θα είχε ουσία, θα επαληθευόταν στην πράξη από την ίδια τη ζωή.

Ανέπτυξα λοιπόν την ψυχολογία του χαμαιλέοντα. Σε μια ατέρμονη προσπάθεια να τα καταφέρω να γίνω αρεστή, να κερδίσω την αγάπη και την αποδοχή του εκάστοτε συντρόφου μου, έσβηνα κάθε ίχνος δικής μου προσωπικότητας, ξέχναγα κάθε προσωπική μου ανάγκη και προσαρμοζόμουν απόλυτα στις επιθυμίες, στον τρόπο ζωής και στα δικά του θέλω. Όμως το πιο περίεργο και τραγικό συνάμα είναι ότι αυτή η μεταμόρφωση ήταν ολοκληρωτική και σαρωτική, γιατί πρώτα και καλύτερα έπειθα τον εαυτό μου γι’ αυτήν. Δεν υπάρχει σπορ που να μην έχω δοκιμάσει, χόμπι με το οποίο να μην έχω καταταπιαστεί, πεποίθηση που να μην έχω αλλάξει, σίγουρη πως όλα αυτά αποτελούσαν κομμάτια δικής μου ψυχοσύνθεσης. Φαγητά που μισούσα ξαφνικά τα λάτρευα, ιδέες που απεχθανόμουν ήμουν ξάφνου πρόθυμη να πεθάνω στο όνομα τους, μουσικές που δεν άντεχα γέμιζαν την καθημερινότητά μου.

Η απόλυτη σχιζοφρένεια θα πείτε αλλά το καλύτερο δεν το ξέρετε ακόμα. Όλες αυτές οι σχέσεις εντέλει διαλύονταν με δική μου πρωτοβουλία ακριβώς τη στιγμή που πετύχαινα το αδιανόητο. Τη στιγμή που γινόμουν γι’ αυτούς τους ψυχρούς, εγωκεντρικούς και απαράδεκτους συντρόφους απολύτως απαραίτητη, εγώ είχα ήδη φύγει. Την ώρα που την καρδιά τους άγγιζε επιτέλους η αγάπη και η ανάγκη για συνύπαρξη το πλοίο είχε πια σαλπά-

ρει. Και φυσικά όχι χωρίς προορισμό. Γιατί το επόμενο λιμάνι είχε ήδη ξεπροβάλει στο προσκήνιο και έτσι όλη η διαδικασία και ο αγώνας του καινούριου “για πάντα” ξεκινούσε και πάλι από την αρχή.

Αυτόν που από παιδί αναζητούσα απεγνωσμένα τον γνώρισα εντέλει μια μέρα σαν όλες τις άλλες σ’ έναν άχρωμο χώρο και παραδόξως στην αρχή μου φάνηκε και ο ίδιος εντελώς αδιάφορος. Το ακονισμένο μου σε αυτόν τον τομέα μυαλό, συνήθιζε να ζυγίζει οποιοδήποτε αρσενικό συναντούσε οπουδήποτε. Η αδιάντροπη φωνή μέσα στο κεφάλι μου ψιθύριζε πάντα:

“Μήπως είναι αυτός;”

Κι εγώ επέτρεπα μονίμως στον εαυτό μου να ονειροπολεί, να περιπλανέται σε κόσμους άγνωστους, να βιώνει έστω και στη φαντασία τα υπέρ και τα κατά κάθε καινούριας κατάκτησης. Αυτή τη φορά όμως δεν συνέβη τίποτα τέτοιο. Η φωνή έμεινε σιωπηλή, γεγονός που όσο το αναλύω στο μυαλό μου εκ των υστέρων τόσο πιο περίεργο μου φαίνεται.

Λεγόταν Αλέξανδρος και ήταν δεκατρία χρόνια μεγαλύτερος από εμένα. Εγώ είχα πιάσει τότε εδώ και λίγο καιρό δουλειά ως πωλήτρια στο τμήμα καλλυντικών σ’ ένα καινούριο, εντυπωσιακότατο και πολυτελέστατο πολυκατάστημα στο κέντρο της Μόσχας, από αυτά που ξεφύτρωναν πλέον σαν τα μανιτάρια από τότε που επήλθε η πτώση της πρώην Σοβιετικής Ένωσης και ασπαστήκαμε ως έθνος τον καπιταλισμό. Ο Αλέξανδρος εμφανίστηκε μια μέρα μπροστά μου ξαφνικά, ψάχνοντας να αγοράσει κάποιο δώρο για τη γυναίκα του, όπως μου

είπε ντροπαλά. Δούλεψε δύο ορόφους πάνω από μένα, ήταν υπεύθυνος του τμήματος βιβλίων και cd, όπως μου δήλωσε με μια περηφάνια που τότε μου 'χε φανεί αστεία, για να μην πω γελοία. Τον βοήθησα να διαλέξει ένα κατακόκκινο προκλητικό και λαμπερό κραγιόν με το αντίστοιχο μολύβι χειλιών και ρουζ.

“Θα είναι η καλύτερη αρχή για μια καυτή νύχτα!” του είπα αυθόρμητα χωρίς να ξέρω ούτε η ίδια γιατί είχα ξεπεράσει τόσο πολύ τα όρια ξεστομίζοντας κάτι τέτοιο. Πρόλαβα να αντικρίσω το φευγαλέο κοκκίνισμα στα μάγουλα του, πριν απομακρυνθεί, γεγονός που με διασκέδασε αρκετά. Πάντα μου άρεσε να προκαλώ.

Η ιδέα του Αλέξανδρου ως άντρα με “χτύπησε” για πρώτη φορά εκείνη τη νύχτα, στο πίσω κάθισμα του μικρού και άβολου Lada του τότε συντρόφου μου, του Γιούρι. Έφθασα σε οργασμό σχεδόν αμέσως μόλις μπήκε μέσα μου ο εραστής μου, ενώ η ένταση της ηδονής μου ήταν τέτοια που κάποιος περαστικός μας χτύπησε γελώντας το τζάμι. Στο μυαλό μου ήταν ο Αλέξανδρος αυτός που διείσδυε βίαια στον κόσμο μου και τα δικά μου χείλια που τον ρουφούσαν αλύπητα φορώντας το κατακόκκινο, εκτυφλωτικό κραγιόν.

Τις επόμενες τρεις μέρες πάλευα με τη σκέψη του κατά πόσο έπρεπε να πάω να τον αναζητήσω εφευρίσκοντας κάποια χαζή δικαιολογία. Κάθε φορά εκεί που το αποφάσιζα, τελευταία στιγμή κάτι με συγκρατούσε. Εγώ που δεν δίσταζα ποτέ να κάνω το πρώτο βήμα, τώρα ένιωθα χαμένη, σαν άβγαλτο κοριτσόπουλο. Υποσυνείδητα γνώριζα ίσως ήδη πως επρόκειτο για ένα βήμα χωρίς γυρισμό, πως αμέσως μετά θα άνοιγαν οι ασκοί του Αιόλου. Και η αλήθεια είναι πως ίσως και να φοβόμουν να διακινδυνεύσω τα πάντα για άλλη μια φορά. Εκείνη

η περίοδος ήταν από τις λίγες φορές στη ζωή μου, που ήμουν σχετικά καλά. Ο σύντροφος μου, ο Γιούρι ήταν συμπαθητικός έως καλός, δεν με χτυπούσε, δεν έπινε και γενικώς δεν ήταν επιρρεπής στις καταχρήσεις. Είχε μια αξιοπρεπή δουλειά άρα δεν χρειαζόταν όπως τόσες άλλες φορές στο παρελθόν να τον συντηρώ και μου φερόταν με σπάνιο, για τα δικά μου δεδομένα, σεβασμό. Φυσικά όλα αυτά συνεπάγονταν και με το γεγονός ότι ήταν χλιαρός. Χλιαρός στον τρόπο που έβλεπε τη ζωή και τις καταστάσεις γύρω του, χλιαρός στα ενδιαφέροντα του, χλιαρός όταν έκανε έρωτα. Είχα ήδη όμως περάσει τόσα πολλά που πραγματικά χρειαζόμουν αυτή την ηρεμία. Το μόνο που δεν ήξερα τότε ακόμα ήταν πως επρόκειτο για τη νηνεμία πριν τη μεγάλη καταιγίδα.

Τελικά την τρίτη μέρα περισυλλογής, αποφάσισα να ανέβω τους δυο ορόφους που μας χώριζαν. Πρόφασή μου θα ήταν η αγορά ενός cd για τον ξάδερφο μου που γιόρταζε σύντομα. Αν όλα πήγαιναν καλά θα κατηύθυνα σύντομα τη συζήτηση σε πιο προσωπικά θέματα και όντας ιδιαίτερα ευχάριστη και πνευματώδης, θα τον προσκαλούσα για καφέ. Πάντα με ιδιαίτερα φιλικό ύφος χωρίς πολλά πολλά, γιατί οι περισσότεροι άντρες τρόμαζαν και απομακρύνονταν όταν καταλάβαιναν ότι μια γυναίκα τους την έπεφτε. Έπρεπε να τους αφήσεις να πιστεύουν ότι εκείνοι κινούσαν τα νήματα, ότι αυτοί ήταν οι κυνηγοί κι εσύ το απροστάτευτο θύμα που έπεφτε κατά λάθος στα δόντια τους. Κούνια που τους κούναγε...

Είχα βαφτεί και αρωματιστεί και είχα φροντίσει να βγάλω και να κρύψω το σουτιέν μου πίσω από το ταμείο, ξέροντας πως έτσι οι ρόγες μου εξείχαν προκλητικά μέσα από τη λεπτή, κολλητή μου μπλούζα. Είχα παρακαλέσει μια συνάδελφο να με καλύψει για λίγο και κατευθυνό-

μουν ήδη προς τις κυλιόμενες σκάλες, όταν τον είδα να πλησιάζει προς το μέρος μου έχοντας καρφώσει το βλέμμα του στο δικό μου. Είχε νιώσει άραγε κι εκείνος την ακατανίκητη επιθυμία να με ξαναδεί; Φαινόταν αποφασισμένος και σίγουρος για τον εαυτό του, ένας άντρας που ήξερε τι έκανε και τι ήθελε. Ένιωσα τον πόθο να φουσκώνει μέσα μου σαν κύμα, να μου καίει τα σωθικά, να μου γαργαλάει το στομάχι. Αυτός ο άνθρωπος θα γινόταν σύντομα δικός μου, όλο το σώμα μου το ένιωθε, το ήξερε, το περίμενε.

Είχε διάλειμμα και μου πρότεινε να πάμε μαζί στο μικρό κυλικείο των εργαζομένων στο υπόγειο να τσιμπήσουμε κάτι. Δέχτηκα χαμογελώντας ευγενικά και προσποιήθηκα ότι κι εγώ μόλις είχα αποφασίσει να κάνω διάλειμμα για φαγητό. Φυσικά δεν είπα κουβέντα για τ' ό,τι σκόπευα να πάω να τον βρω και να του προτείνω ακριβώς το ίδιο. Δεν σκόπευα με τίποτα να χάσω το πλεονέκτημα που είχα μόλις εξασφαλίσει. Γιατί τώρα πια είχα τη δυνατότητα να ξεπληρώσω την ευγενική του κίνηση, να ανταποδώσω δηλαδή την πρόσκληση του με την πρώτη ευκαιρία.

“Τα μεγάλα πνεύματα συναντιούνται!” σκέφτηκα από μέσα μου χαρούμενη.

Μασουλώντας ένα σάντουιτς τόνου, πίνοντας χλιαρό και άνοστο καφέ και συζητώντας περί ανέμων και υδάτων, ανάμεσα σε πλήθος κόσμου, φωνές και σύννεφα καπνού τον είδα ξαφνικά να κοιτά για πρώτη φορά εκστατικά το στήθος μου. Το μυστικό μου όπλο είχε αναλάβει δράση και το παιχνίδι της κατάκτησης είχε μόλις ξεκινήσει. Ήξερα ότι η ολοκλήρωσή του ήταν απλά θέμα χρόνου.

Βερολίνο (1)

Αύριο κλείνω τα τριάντα. Με λένε Λότε και η στιγμή που επί τόσα χρόνια φοβάμαι και πολεμώ μανιωδώς, έχει αναπόφευκτα φτάσει. Τίποτα δεν μπορεί να σταματήσει το χρόνο που καλπάζει αμείλικτα αφήνοντας όλο και πιο ευδιάκριτα τα σημάδια του, κι ας ξοδεύω χιλιάδες ευρώ ετησίως σε συσφικτικές και αντιρυτιδικές κρέμες, καθώς και σε καινοτόμες, πρωτοποριακές θεραπείες για το πρόσωπο και το σώμα, μπας και προλάβω το κακό.

Φυσικά κανείς δεν ξέρει τον πανικό που βιώνω μέσα μου, τη θλίψη για τα ξένοιαστα χρόνια και την ανέμελη ζωή που έχουν φύγει ανεπιστρεπτί, την αίσθηση παραίτησης και τέλους που μου δημιουργεί αυτή η επέτειος. Η τρίτη δεκαετία της ζωής μου έχει πλέον κλείσει και τα ανέμελα είκοσι, όπου όλα επιτρέπονταν και όλα συγχωρούνταν, είναι πια παρελθόν. Όμως παρά την κακή μου διάθεση σκοπεύω να περάσω τη μέρα των γενεθλίων μου όσο πιο γιορτινά γίνεται. Έχω οργανώσει λοιπόν για αύριο ένα φανταχτερό dinner party σε ένα από τα πιο in μαγαζιά στο κέντρο της πόλης και σκοπεύω να διασκεδάσω μέχρι τελικής πτώσης. Θέλω να ρίξω στάχτη στα μάτια όλων και το πάρτι αυτό θα αποτελέσει το καλύτερο παραπέτασμα καπνού. Πρέπει να μπορέσω να αποδείξω δίχως καμία αμφιβολία σε όλο τον κοινωνικό μου περίγυρο ότι εγώ είμαι υπεράνω, πως ο αριθμός αυτός δεν με τρομάζει, πως έχω την ωριμότητα να ξέρω ότι στην ουσία τίποτα δεν αλλάζει από τη μία μέρα στην άλλη, πως η αληθινή μας ηλικία είναι αυτή που αισθανό-

μαστε και όχι αυτή που γράφει μια άχρωμη ληξιαρχική πράξη.

Χαμογελάω ειρωνικά, ενώ η ματιά μου αδυνατεί να επικεντρωθεί κάπου. Την αφήνω να πλανιέται άσκοπα πάνω στα φώτα της πόλης, που κοιμάται εδώ και ώρες.

“Αν από τα τριάντα σου αρχίζεις να σκέφτεσαι έτσι και να τσαμπουνάς τέτοιου είδους βλακείες και κλισέ -γλυκανάλατες φρασούλες δηλαδή για την ηλικία που νιώθουμε- τι θα λες στα εξήντα σου φιλενάδα;” σκέφτομαι κι ένα κομμάτι του εαυτού μου καθησυχάζεται προσωρινά, αφού αυτός ο αριθμός μου φαίνεται όντως αρκετά μακρινός.

“Τόσο μακρινός όσο σου φαίνονταν κάποτε τα τριάντα;” σιγοψιθυρίζει μια άλλη κοροϊδευτική φωνούλα μέσα στο κεφάλι μου, την ώρα που κατεβάζω την τελευταία γουλιά κόκκινου κρασιού από το κολονάτο και ιδιαίτερα σικ κρυστάλλινο ποτήρι μου και ένα απρόσμενο ρίγος διαπερνά τη ραχοκοκαλιά μου. Τρίβω με μανία τα μπράτσα μου, σε μια μάταιη προσπάθεια να ελέγξω το γνωστό τρέμουλο πανικού που με έχει κυριεύσει. Έχω βουρκώσει, κι ας είναι τόσο αντίθετες με το χαρακτήρα και τη γενικότερη κοσμοθεωρία μου τέτοιες συμπεριφορές. Προσπαθώ απεγνωσμένα να στρέψω την προσοχή μου σε κάτι διαφορετικό, να εστιάσω σε πιο ευχάριστες και θετικές πτυχές του εαυτού μου. Γιατί η αλήθεια είναι ότι σε γενικές γραμμές είμαι ευχαριστημένη από τη ζωή μου, περήφανη για όσα έχω πετύχει και μάλιστα σε εξαιρετικά σύντομο χρονικό διάστημα και ,ενώ οι συνθήκες κάθε άλλο παρά ευνοϊκές υπήρξαν.

Όπως και για χιλιάδες άλλους Ανατολικογερμανούς η ζωή μου άλλαξε εντελώς στις εννιά Νοεμβρίου του 1989, την ημέρα δηλαδή που έπεσε το τείχος του Βερολίνου.

Μαζί με τους γονείς μου και πλήθος άλλου κόσμου είχαμε συγκεντρωθεί μπροστά στο μεθοριακό φυλάκιο της Bornholmer StraÙe. Είχε προηγηθεί μια σειρά περιέργων συγκυριών, κακών συνεννοήσεων και παρεξηγήσεων από κυβερνητικής πλευράς, που κορυφώθηκαν με την αρκετά αμήχανη δήλωση στην τηλεόραση ενώπιον ξένων και ντόπιων δημοσιογράφων ενός μέλους του πολιτικού γραφείου του κόμματος, του Γκύντερ Σαμπόφσκι. Σ' εκείνη τη συνέντευξη τύπου, ο Σαμπόφσκι δήλωσε ότι επρόκειτο να τεθεί σε άμεση εφαρμογή μια νέα ταξιδιωτική ρύθμιση, που θα επέτρεπε την έξοδο των Ανατολικογερμανών από τη χώρα. Φυσικά η δήλωση αυτή υπήρξε κάτι παραπάνω από έναυσμα για εκατοντάδες ανθρώπους, που έσπευσαν να φύγουν επί τόπου, φοβούμενοι ότι τα πράγματα μπορεί να άλλαζαν από στιγμή σε στιγμή. Η ατμόσφαιρά ήταν εκρηκτική. Οι συνοριοφύλακες δεν είχαν ενημερωθεί για τις νεότερες εξελίξεις και είχαν μείνει άφωνοι μπροστά στον κόσμο που απαιτούσε να παραβιάσει αυτό που εκείνοι φρουρούσαν ως ιερό και απαραβίαστο επί δεκαετίες. Το ολοένα αυξανόμενο πλήθος είχε αρχίσει να χάνει σιγά σιγά την υπομονή του μπροστά στην άρνηση των συνοριοφυλάκων να τους αφήσουν να περάσουν και τελικά στις έντεκα το βράδυ έγινε αυτό που περιμέναμε εδώ και ώρες. Εδώ και χρόνια στην ουσία. Μπροστά στον κίνδυνο να λιντσαριστούν από τις μάζες, το προσωπικό του μεθοριακού φυλακίου άνοιξε τις πύλες και επέτρεψε την ελεύθερη διέλευση. Από εκείνη τη στιγμή κι έπειτα το ανατολικό Βερολίνο έπαψε να είναι αποκομμένο από τα πάντα και τους πάντες, σταμάτησε να αποτελεί την πιο τρομαχτική φυλακή στην ιστορία του ανθρώπινου γένους.

Ξεχύθηκα στη δυτική πλευρά της πόλης σαν ασυγκρά-

τητος χείμαρρος παρά τα δώδεκα μου χρόνια και η δίψα μου για καινούριες εμπειρίες και ελευθερία ήταν τέτοια, που τίποτα δεν θα μπορούσε πια να με σταματήσει, ούτε καν το γεγονός πως οι γονείς μου είχαν αποφασίσει την τελευταία στιγμή να μείνουν πίσω. Είχαν εθιστεί τόσο πολύ ψυχικά και νοητικά στη νοοτροπία της στέρησης και της έλλειψης ελευθερίας που οτιδήποτε διαφορετικό δεν μπορούσαν πλέον να το χειριστούν. Η ύπαρξη αμέτρητων προσωπικών επιλογών πολύ απλά ξεπερνούσε τις δυνάμεις τους. Θέλοντας το καλύτερο όμως για το μοναχοπαίδι τους, με παρότρυναν με δάκρυα στα μάτια να φύγω, να περάσω στην αντίπερα όχθη και να αναζητήσω καταφύγιο σε συγγενείς, που σίγουρα θα με αγάλιαζαν με αγάπη. Και παρά την επανένωση των δύο Γερμανιών σ' ένα ενιαίο κράτος στις τρεις Οκτωβρίου του 1990, οι γονείς μου ελάχιστες φορές τόλμησαν να περάσουν στη δυτική πλευρά, όσο κι αν επιθυμούσαν να με επισκεφτούν, λες κι ένα νοητό τοίχος τους έκοβε πάντα το δρόμο. Όποιος βρέθηκε στη γερμανική πρωτεύουσα πριν από την επανένωση, ξέρει πως ο πιο χαρακτηριστικός τρόπος να βιώσεις τη διαφορά στον τρόπο ζωής και την απόλυτη απομόνωση των Ανατολικογερμανών δεν ήταν, όπως πολλοί νομίζουν, μια επίσκεψη στον ανατολικό τομέα. Όχι! Αρκούσε να ανέβει κανείς σε κάποιο ψηλό κτίριο, την ώρα που είχε σκοτεινιάσει και να κοιτάξει γύρω του. Από τη μία σωστή θάλασσα φωτισμένων διαφημιστικών επιγραφών, καταστημάτων, πολυτελών κατοικιών και κέντρων διασκέδασης και από την άλλη τέτοιο απόλυτο σκοτάδι, που σου πάγωνε κυριολεκτικά το αίμα. Σ' αυτό το σκοτάδι λοιπόν είχαν μείνει, δυστυχώς, εγκλωβισμένοι πολλοί μεγαλύτεροι σε ηλικία Ανατολικογερμανοί, ανάμεσα τους και οι γονείς μου.

Δεν θα ξεχάσω ποτέ τα γεγονότα εκείνης της πρώτης βραδιάς. Άνθρωποι άγνωστοι μεταξύ τους, αγκαλιάζονταν και φιλιόντουσαν στη μέση του δρόμου. Οι μπιραρίες στη δυτική πλευρά του Βερολίνου προσέφεραν στους νεοαφιχθέντες δωρεάν μπίρα, ενώ μέσα στο γενικότερο κλίμα ευφορίας σκαρφάλωναν στο τείχος και Δυτικοβερολινέζοι και άλλοι περνούσαν από την απροσπέλαστη ως τότε Πύλη του Βραδεμβούργου. Περιπλανιόμουν για ώρες στους δρόμους ουρλιάζοντας από χαρά, χωρίς καν να συνειδητοποιώ ότι πλέον ήμουν μόνη. Ένωθα ανίκητη, έτοιμη να κατακτήσω τα πάντα.

Φιλοξενήθηκα λοιπόν από συγγενείς του πατέρα μου στη “φωτεινή” πλευρά του Βερολίνου, που εξακολουθεί ακόμα και σήμερα να είναι φωτεινότερη από την ανατολική, κυριολεκτικά και μεταφορικά και δεν ξανάριξα ούτε βλέμμα στο σκοτεινό και μίζερο κομμάτι της πόλης και της ζωής μου. Τελείωσα το σχολείο με εξαιρετικούς βαθμούς και σπούδασα αρχιτεκτονική στο Τεχνικό Πανεπιστήμιο του Βερολίνου, ενώ το μεταπτυχιακό και το διδακτορικό μου ακολούθησαν άμεσα και με διακρίσεις που είχα κερδίσει με το σπαθί μου.

Δεν είχα τελειώσει καλά καλά το master, όταν με τη βοήθεια ενός καθηγητή μου κατάφερα να πάρω υψηλή θέση σ’ ένα από τα μεγαλύτερα αρχιτεκτονικά γραφεία της πόλης. Πρώτος μισθός πέντε χιλιάδες ευρώ καθαρά. Δεν πίστευα στα μάτια μου. Για τη μικρή Ανατολικογερμανίδα που υπήρξα, το ποσό αυτό αποτελούσε άπιαστο όνειρο, σωστή ουτοπία. Είχα αρχίσει όμως στην πραγματικότητα από πολύ νωρίς να προσαρμόζομαι στην καταναλωτική νοοτροπία της Δύσης, την οποία υιοθέτησα με μεγάλη ευκολία και ευχαρίστηση. Αμέσως νοίκιασα ένα πολύ μικρό αλλά πολυτελέστατο διαμέρισμα στον όγδοο

και τελευταίο όροφο μιας μοντέρνας πολυκατοικίας με τεράστιες τζαμαρίες, που βρισκόταν σε απόσταση αναπνοής από το κέντρο της πόλης και το γραφείο μου. Από το μπαλκόνι του νέου μου σπιτιού έβλεπα πανοραμικά όλη την πόλη, ενώ μοναδικό όριο αποτελούσε ο ίδιος ο ουρανός. Το πρώτο βράδυ που άφησα τον εαυτό μου να απολαύσει τη θέα πίνοντας ένα ακριβό αφρώδες κρασί, καθισμένη ακόμα στις κούτες με τα λιγοστά υπάρχοντα μου, ήξερα πως τα είχα καταφέρει. Τα πάντα πλέον βρίσκονταν στη διάθεσή μου, απλωμένα στα πόδια μου, όπως ακριβώς τα φώτα της πόλης.

Και θα ήταν άδικο να πω ότι έχω παράπονα. Νιώθω όμως μέσα μου ένα κενό, που μεγαλώνει ανησυχητικά και κάνει όλο και πιο συχνά αισθητή την παρουσία του, όσο πλησιάζουν αυτά τα γενέθλια. Αναρωτιέμαι, μήπως πρόκειται για υπερκόπωση. Έχω άλλωστε τρία χρόνια να κάνω διακοπές και αυτές ήταν για πέντε μέρες, από τις οποίες πέρασα τις τρεις κρεβατωμένη με σαράντα πυρετό, αφού μονάχα σε περίοδο διακοπών θα μπορούσα να επιτρέψω στον εαυτό μου να αρρωστήσει. Ακολουθώ ένα αδυσώπητο πρόγραμμα καθημερινά και αυτό με την ακρίβεια καλολαδωμένης μηχανής. Ξυπνώ στις πέντε και τέταρτο και στις έξι ακριβώς είμαι στο κολυμβητήριο, στη γωνία του δρόμου. Κολυμπώ για μια ώρα και στη συνέχεια πίνω καφέ με συνοδεία ενός ίδιου πάντα διαιτητικού κρουασάν σ' ένα συμπαθητικό μαγαζάκι, ακριβώς απέναντι από το γραφείο μου, στην Kurfürstendamm ή αλλιώς Ku'damm, όπως συνηθίζουν να αποκαλούν το συγκεκριμένο δρόμο αλλά και τη γύρω περιοχή οι ντόπιοι Βερολινέζοι. Πάντα στις οχτώ παρά τέταρτο έχω ήδη χτυπήσει την κάρτα μου κι ας έχω θεωρητικά άλλα δεκαπέντε λεπτά στη διάθεση μου. Μου

αρέσει όμως να πηγαίνω στη δουλειά πρώτη, να απολαμβάνω τον καλαίσθητο, λιτά διακοσμημένο άδειο χώρο στα λίγα λεπτά ησυχίας που έχω στη διάθεση μου πριν φτάσουν οι υπόλοιποι.

Και η συνέχεια της καθημερινότητας μου όμως είναι πανομοιότυπη. Η ώρα του μεσημεριανού διαλείμματος φτάνει πάντα χωρίς να το καταλάβω, εξαιτίας της έντασης και των γρήγορων ρυθμών εργασίας και τις περισσότερες φορές καταλήγω μ' ένα πρόχειρο σάντουιτς, χωρίς να φύγω λεπτό από το κτίριο και με τα bluetooth ακουστικά ριζωμένα κυριολεκτικά στα αυτιά μου. Μα σουλάω μηχανικά μαύρο πολύσπορο ψωμί του τοστ με σαλάτα τόνου και ρουφάω από το λεπτό καλαμάκι έναν latte macchiato, ενώ παράλληλα μιλώ στο τηλέφωνο, στέλνω mail και ξεφυλλίζω το filofax μου με ακρίβεια που θα ζήλευε και ο ίδιος ο Ναπολέοντας. Φεύγω πάντα μετά τις εφτά το απόγευμα από το γραφείο και είτε πηγαίνω με τις συναδέλφους μου κάπου για φαγητό και ποτό είτε με τον Πέτερ.

Ο Πέτερ είναι εδώ και κάποια χρόνια ο σύντροφος μου, κατά μία έννοια τουλάχιστον. Γιατί έχουμε και οι δύο συμφωνήσει πως κανενός είδους δέσμευση δεν ταιριάζει στο μοτίβο της ζωής μας. Εκείνος είναι συνομήλικος μου και δουλεύει στο χρηματιστήριο, γεγονός που κάνει τη ζωή του να είναι ακόμα πιο φρενήρης από τη δική μου. Είμαστε δύο ενήλικες που βρισκόμαστε όποτε θέλουμε και περνάμε καλά τις ώρες που είμαστε μαζί. Ο καθένας έχει το διαμέρισμά του, στο οποίο καταφεύγει πάντα, ακόμα και μετά από μεθύσι και άγριο σεξ ως τις πέντε το πρωί. Ποτέ δεν έχουμε ξυπνήσει ο ένας στο σπίτι του άλλου. Αυτή είναι η σιωπηλή συμφωνία μας. Και εκτός από εκείνες τις πενήνήμερες διακοπές πριν από

τρία χρόνια στη Μαγιόρκα, στην ουσία δεν έχουμε ποτέ κοιμηθεί μαζί. Δεν με πειράζει όμως. Όπως είπα είναι επιλογή μου.

Η ίδια πειθαρχία που χαρακτηρίζει τη δουλειά μου και τη σχέση μου έχει απλώσει στην πραγματικότητα τα πλοκάμια της σε όλες τις πτυχές της ζωής μου. Δεν υπάρχει τίποτα αυθόρμητο ούτε πάνω μου ούτε φυσικά στον τρόπο που πράττω και λειτουργώ. Είμαι αδύνατη και καλογυμνασμένη, το μακιγιάζ μου είναι άψογο ακόμα και στις έξι το πρωί, από τα μακριά ξανθά ολόισια μαλλιά μου δεν ξεφεύγει ούτε τρίχα. Το σπίτι μου είναι κυριολεκτικά απολυμασμένο, θυμίζει χειρουργική αίθουσα νοσοκομείου και τα έπιπλα είναι όλα υπερμοντέρνα, κομμάτια γνωστών σχεδιαστών σε αποχρώσεις του λευκού, του γκρι και του ιβουάρ. Γενικώς, τόσο εγώ η ίδια όσο και ο χώρος μου είναι λες και έχουμε ξεφύγει από σελίδες περιοδικών lifestyle. Τα ρούχα μου, πανάκριβα και υπέρκομπα είναι πάντα συνδυασμένα σωστά μεταξύ τους και με τα απαραίτητα αξεσουάρ να τα συνοδεύουν κατάλληλα. Ένας ολόκληρος τοίχος του μικροσκοπικού σπιτιού μου έχει μετατραπεί σε ντουλάπα για το αγαπημένο μου φετίχ, τα αμέτρητα ζευγάρια παπούτσια που έχω. Πέδιλα, ψηλοτάκουνες γόβες, μοκασίνια, μπότες και μποτάκια, peep toe, μπαλαρίνες, είναι όλα εκεί, τοποθετημένα ανάλογα με το είδος και τους χρωματισμούς σε ειδικές προθήκες. Η αλήθεια είναι πως το πάθος μου για τα παπούτσια ξεπερνά κάθε προηγούμενο. Πρόκειται για ζευγάρια που τόσο το σχέδιο και τα υλικά κατασκευής όσο και η τιμή τους, συναγωνίζονται

επάξια μοντέρνα έργα τέχνης, ενώ πολλά από αυτά δεν πρόκειται στην πραγματικότητα να τα φορέσω ποτέ, είτε γιατί είναι εξαιρετικά άβολα είτε γιατί απλά, όταν τα αγόρασα, δεν βρήκα το νούμερο μου. Όπως και να 'χει όμως -ως γνήσιος συλλέκτης- έπρεπε σίγουρα να τα αποκτήσω.

Θα 'λεγε λοιπόν κανείς ότι τα πάντα πάνω μου, μέσα μου και γύρω μου λειτουργούν με την ακρίβεια γραναζιών ελβετικού ρολογιού, ότι όλα είναι όπως ακριβώς τα θέλω και πως όλα μου τα όνειρα και σχέδια εκπληρώνονται πάντα με βάση την εξαιρετική μου οργάνωση και το σωστό προγραμματισμό.

“Αχ, άτιμο, ύπουλο κενό! Γιατί λοιπόν με βασανίζεις έτσι;” σκέφτομαι αναστενάζοντας βαθιά, ενώ έξω έχει ήδη αρχίσει να χαράζει. “Ποια παράξενη ανάγκη σε γεννά και σε διατηρεί πάντα στο πίσω μέρος του μυαλού και της καρδιάς μου;”

